

undervisningsministeren, hvorfor han ikke, som han har gjort i så mange andre sager, har taget initiativ til en forhandling mellem alle Folketingets partier, så vi i fællesskab kunne have fundet en løsning. For jeg forstår jo på mange af indlæggen her i dag, at man i realiteten er positiv. Det er bare den måde, det bliver gjort på, man ikke kan tilslutte sig. Men det er der vel nok en forklaring på.

Jeg synes nok, det var lidt underligt at høre det konservative indlæg, hvor man siger, at hvis man får forslaget tilrettet lidt, kan Det Konservative Folkeparti gå ind for det. Derimod forstod jeg på Venstres ordfører, at man under ingen omstændigheder kan gå ind for forslaget, men det bliver vel nok forklaret senere hen.

Det, jeg godt vil have at man forstår, er det bureaukratiske i ordningen. Jeg er vildt uenig med de ordførere, der nu, bare fordi de skal forsvare forslaget, siger, at det er en ganske ubureaukratisk ordning. Jeg har siddet og læst præcis, hvad det er, der sker, når en studerende henvender sig på en station eller til et trafikelskab eller lignende, og hvad det trafikelskab så skal opbygge af edb og revision, og hvad ved jeg. Det kan enhver jo forestille sig. Hvis man derimod gik ind for et forslag, hvor den studerende blev hjulpet igennem et fradrag på sin selvangivelse – alle indgiver jo en selvangivelse hvert år – kunne man løse det ad den vej.

Jeg har tilladt mig at lave et lille regneeksempel. Det er jo sommetider godt at blive klog af. Jeg bor selv i Ringsted, og jeg ved, at et kort fra Ringsted og til Hovedbanegården her i København koster omkring 1.000 kr. om måneden. Når man så læser lovforslaget, går de første 300 kr. fra, så det er altså kun af 700 kr., man kan søge 65 pct. refusion. Det giver 455 kr. Det er fint, og så kører hele det system i gang.

Hvis den pågældende unge, der bor i Ringsted, i stedet for opførte de 1.000 kr. som fradrag på sin selvangivelse, dvs. 12.000 kr. om året, ville han få et skattefradrag på ca. halvdelen, og det er ca. det samme, han får ind i kroner og øre med en trækprocent på en 45-46, som de fleste lavestlønnede har.

Så er det bare, jeg i al ydmyghed spørger de partier, som formentlig i nattens mulm og mørke har siddet og lavet det her forslag: Jeg kan ikke forestille mig, at man har været vågen, da man lavede det. Hvordan kan man lave et sådant eksempel, der kaster Danmark ud i et yderligere bureaukrati? Jeg spørger bare. Jeg ved godt, at den ordning, vi i Dansk Folkeparti

går ind for for at hjælpe de studerende – vi vil gerne hjælpe dem, ligesom de andre vil – koster næsten det samme i kroner og øre, men man ville i hvert fald være befriet for den store administrationsudgift og den irritation, det formentlig også skaber rundt omkring i de forskellige trafikelskaber, der skal til at opbygge en masse edb og revision, og hvad ved jeg.

Hr. Bruno Jerup fremfører, at man kunne træffe at snyde med noget. Jamen det kan man jo med så meget her i livet. Det tror jeg ikke på at de studerende vil gøre, for man kan jo også blive stillet til regnskab for sin selvangivelse, lige så vel som hvis jeg foretager et fradrag på min selvangivelse, skal jeg også stå til ansvar, hvis skattemyndighederne kalder mig ind og beder mig redegøre for det ene eller det andet.

Så synes jeg nok, når nu regeringen har talt med SF og Enhedslisten – jeg forstår da godt, at de to sidste partier er blevet utrolig stolte over at komme ind i sådan et fint selskab – at det er forbavsende, og dér vil jeg da specielt spørge undervisningsministeren, hvorfor man ikke også beskæftiger sig lidt med, hvordan udgifterne skal finansieres. SF's ordfører kom med et forslag om at forhøje ølafgifterne eller spiritusafgifterne, eller hvad ved jeg. Hvorfor diskuterer man ikke, hvordan man vil finde pengene til finansieringen af en sådan ordning, til bunds med det samme?

Jeg er forfærdelig ked af det – for vi er reelt positive over for at hjælpe de her studerende – men vi er meget, meget betænkelige ved forslaget. Og jeg vil da håbe, at man i udvalgsarbejdet kan overbevise selv en hr. Bruno Jerup om, at det er noget helt andet, vi skal have gennemført. Og med nogle ændringsforslag og lidt god vilje, og hvis ministeren også hjælper Folketinget lidt, tror jeg, det vil kunne lykkes. Men stadigvæk er der lidt skuffelse over, at ministeren ikke har tyet til de fornuftige folk i Folketinget, der kunne have vist ham, hvordan en sådan ordning skulle laves, så den blev god og hensigtsmæssig.

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen): Jeg skal kun gøre nogle forholdsvis få bemærkninger, idet lovforslaget jo bygger på en forudgående aftale med et flertal af Folketingets partier, men det betyder naturligvis ikke, at man under udvalgsbehandlingen ikke kan beskæftige sig med de spørgsmål, der måtte være rejst også af de partier, selvfølgelig, der her har haft en række indvendinger.